

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΥ

'Εν Ἀθήναις δραχμας 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμας 11

Τεμάται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσῶ 18.

Τεμάται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΜΑΣΚΑΡΕΨΟΥ

Εὐθυμεῖτε! εὐθυμεῖτε!

Σας τὸ λέν' τὰ κομιτάτα
Κι' ἂν φοφᾷτ' ἀπὸ τὴν πείνα
Κι' ἂν δὲν ἔχετε λεπτὸ,
Νὰ γελάσουμε κι' ἐφέτος
'Εννοοῦμε στὰ γιομάτα
Κι' ἂν ἐσεῖς πτωχοὶ πεινάτε,
Γιὰ τ' ἐμᾶς τί εἶν' αὐτό.

Ἄν ἡ γδύμνια καὶ τὸ κρύο
Καὶ ἡ πείνα σᾶς θερίζουν
Ἄν δὲν ἔχετε ψωμάκι
Γιὰ τὰ δόλγια σας παιδιὰ
Τί μὲ τοῦτο; μασκαράδες
Γίνετε καὶ σᾶς δρίζουν
Πὼς βραβεῖα θὰ σᾶς δώσουν
Ἄν γελάσουν μὲ καρδιά.

Τί τὰ θέλετε; Ἀθήνα
Δίχως μασκαράδες ν' ἄχῃ
Εἶναι φρίκη, εἶναι πληῆξις
Εἶναι ὅπερ ἀηδὴς
Εἶναι κόρη δίχως νάζια,
Εἶν' ἀδιάκοπο συνάχι.
Τὸ λοιπὸν, Λαέ μου, γίνου
Ὅλος μασκαροειδὴς
Μὴ νομίζῃς πὼς δὲν ξέρουν
Τὰ φαιδρά μας κομιτάτα
Πὼς φοφᾷς ἀπὸ τὴ γδύμνια
Πὼς κρυόνεις καὶ πεινάς
Ἀπαγε' ὅλα τὰ ξέρουν

Καὶ μὲ γέλοια νὰ σὲ κάνουν
Τὰ δεινὰ σου νὰ ξεχνᾷς.

Γίνου μασκαρᾶς . . . τὴ γδύμνια
Μ' ἓνα ντόμιν' ἂν θελήσῃς
Δανεικὸ θὰ τὴν καλύψῃς,
Καὶ τὴ φτώχεια θ' ἐξεχάσῃς
Ἄν χρυσόχαρτο λιγάκι
Εἰς τὴ στήθη σου κολλήσῃς
Καὶ ἡ πείνα θὰ σοῦ λειψῇ
Σὰν μπορέσῃς νὰ γελάσῃς.

Κι' ἐπὶ τέλους αὐτὰ ὅλα
Ἄν ἐσὲ δὲν ὠρελοῦνε
Ἄν δὲν ἤμπορῃς νὰ γείνης
Μασκαρᾶς καὶ νὰ χαρῃς
Ἄν τὰ γόνατά σου τρέμουν
Καὶ τὰ μάτια σου σφαλοῦνε
Ἀπ' τὴν πείνα· τί μὲ τοῦτο;
Πὼς μᾶς μέλει μὴ θαρρόῃς;
Ἑμεῖς θέλομ' εὐθυμία
Θέλομε καὶ στὰ σοκάκια
Ὅ,τι μέσα στὰ σαλόνια
Κάνουμε, γιὰ ποικιλία
Νὰ τὸ κάνουμε. Γιὰ τοῦτο
Στρώμαγμα καὶ παιγνιδάκια
Καὶ παληάτσο μας ἐσένα
Θὰ μᾶς δώσῃ μὲ τὴν βία
Τὸ καλὸ μας κομιτάτο,
Ποῦ στὸ τέλος τὸν παρᾶ
Βραβεύομενον μονάχο,
Θὰ τὸν φᾶῃ μιὰ χαρά.

ΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἐὰν ἐβλέπατε ποτὲ ἄνθρωπον εὐποροῦντα, ζῶντα ἐν χλιδῇ καὶ διερχόμενον εὐφροσύνως καὶ ἄνευ μεριμνῶν τὸν βίον του, νὰ παρακινή καὶ βασανίζῃ ἕτερον ἀνθρώπινον ὄν, πάσχον ἐκ τῆς πείνης, ἡμίγυμνον καὶ ῥιγοῦν ἐκ τοῦ ψύχους, ὅπως εὐθύμως χορεύσῃ ἢ τραγουδήσῃ ἐνώπιόν του, πρὸς τέρψιν του, τί θὰ ἐλέγατε;

Βεβαίως θ' ἀνεφωνεῖτε;

ὦ! φοβερὸν θέαμα!

Ἀπανθρωπία Καλλιγούλειος!

Ἀναλγησία Νερώνειος!

Λοιπὸν ἰδοῦ! σήμερον τὸ θέαμα αὐτὸ παρίσταται πρὸ τῶν ὀμμάτων σας.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πεινᾷ· ἀποθνήσκει κυριολεκτικῶς τῆς πείνης ἐνεκεν τῆς ὑψώσεως ὡς ἐκ τῶν ὑπερόγκων φόρων τῆς τιμῆς τῶν τροφίμων.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ῥιγοῖ καὶ ἐν μέσαις ὁδοῖς ἐκπνέει ὑπὸ τοῦ ψύχους ἀναγκασθεὶς νὰ πωλήσῃ καὶ τὸ τελευταῖον του ἱμάτιον ὅπως πληρώσῃ τοὺς ἀμειλίκτως καταδιώκοντας αὐτὸν εἰσπράκτορας.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στενάζει ἐν ταῖς τρώγλαις ταῖς καλουμέναις ἑλληνικαῖς φυλακαῖς διὰ χρέος ὀλίγων δραχμῶν.

Καὶ ὅμως εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἀποζῶντες ἐκ τῶν κερμάτων τοῦ λαοῦ τούτου.

Ἀνθρωποι οὗς ὁ λαὸς αὐτὸς ἐδέχθη ἐν ταῖς κόλποις του καὶ τοὺς ἐθέρμανε καὶ τοὺς ἐπροστάτευσε καὶ τοὺς ἐθρεψε, ὅταν καταδιωκόμενοι καὶ πεπηγότες καὶ πειναλέοι κατέφυγον εἰς αὐτόν. Οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀπανθρωσίαν νὰ παρακινῶσι τοῦτον ἐν τῷ ζηνί τῆς δυστυχίας του εὐρισκόμενον ὅπως μασκαρευθῇ καὶ δι' ἁσμάτων καὶ χορῶν διέλθῃ ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τῶν ὅπως τοῖς διαχύσῃ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὴν αἰωνίως σκαιάν των ψυχὴν.

Καὶ ἔχουσιν οὗτοι τὸ ἀνῆκουστον θράσος νὰ τῷ λέγωσι μὲ ὑπολανθάνουσαν εἰρωνείαν:

— Πτωχὲ λαέ· Λιμώττεις καὶ ἀποθνήσκεις ἐκ τοῦ ψύχους.

Δὲν ἔχεις ἄρτον διὰ τὰ τέκνα σου καὶ ἱμάτια νὰ καλύψῃς τὴν γυμνότητά σου.

Δὲν ἔχεις πῦρ διὰ τὴν ἐστίαν σου, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐστίαν, οὔτε στέγην ἵνα προφυλαχθῇς ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ψύχους.

Ναὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ γνωρίζομεν· ἀλλὰ... ἀλλὰ ἡμεῖς εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐθυμίσωμεν καὶ νὰ γελάσωμεν, καὶ ἐσὺ πρέπει νὰ μᾶς παρέξῃς τὰ μέσα πρὸς τοῦτο. Τοῦτο θὰ κάμῃ καὶ σὺ νὰ ξεχάσῃς τὴν δυστυχίαν σου. Λοιπὸν ἐμπρὸς μασκαρευθήτε καὶ διασκεδάσόν μας.

ὦ! Καλλιγούλα καὶ Νέρων ὠχριάσατε πρὸ τῆς ἀπανθρωπίας τούτων.

Ἐὰν σεῖς διασκεδάζατε βασανίζοντες εὐαριθμούς τινας ἀνθρώπους, οὗτοι οἱ κύριοι ἐννοοῦν νὰ διασκεδάσωσι βασανίζοντες ἐλόκληρον λαόν.

Καὶ ἡ ἀπάνθρωπος τῶν ἀναλγῆτων τούτων διασκεδάσις αὕτη ἔχει καὶ τὴν ὀπισθοβουλίαν τῆς.

Ζητοῦν νὰ παραστήσουν τὸν λαὸν ὡς διασκεδάζοντα καὶ εὐθυμοῦντα αὐτοπραϊρέτως, ἐκ πλησμονῆς εὐτυχίας μ' ἄλλους λόγους ἀγόμενος.

Ἡ μᾶλλον ὅτι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του θέλει καὶ ἐπιζητεῖ νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τὸ πῶς.

Καὶ ἰδοῦ λοιπὸν οὗτοι παρουσιάζονται αὐτοχειροτόνητοι διοργανῶνται τῶν διασκεδάσεών του.

Δεῖλαιοι! ὁ λαὸς ὅλα τ' ἀναγνωρίζει.

Ὁ λαὸς γνωρίζει νὰ διασκεδάζῃ, ὅπως γνωρίζῃ νὰ ἐκδικῇται καὶ νὰ τιμωρῇ.

Ὁ λαὸς ὅταν εἶναι εὐτυχὴς δὲν ἔχει ἀνάγκην διοργανώσεων καὶ προτροπῶν καὶ κομητάτων καὶ βραβείων ὅπως εὐθυμίσῃ καὶ διασκεδάσῃ.

Ὅταν δυστυχῇ ὡς ἤδη δυστυχεῖ, τότε οὐδεμία παρακίνησις, οὐδεμία ὑπόσχεσις, οὐδὲν ψευτοκομιτάτον, δύναται νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς κατηφείας του καὶ τῆς σκαιότητός του εἰς τὴν περιμαζεύμενος σκέπτεται ἐὰν πρέπῃ νὰ δυστυχεῖ ὅπως εὐτυχῶσιν ὀλίγοι; Ἐὰν πρέπῃ νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς γελωτοποιός, αὐτὸς ὁ Γίγας.

Καὶ ἐπὶ τῆς κατηφείας του καὶ τῆς σιγηλῆς καὶ ψυχρᾶς περιφρονησεώς του θὰ θραυσθῶσιν ὅλαι αἱ προσπάθειαι τῶν κομητάτων σας.

(5)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

)5)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Τὸ δωμάτιον δὲν εἶχεν ἄλλο ἐπιπλόν ἐκτὸς τῆς τραπέζης, τῶν δύο ἐδρῶν καὶ τῆς κλίνης. Ἐν μόνον φῶς ἐφώτιζεν αὐτὸ κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀφίον ἐἰς τὴν σκιάν τὸν χωρικόν, τὸν νεανίσκον καὶ τὸν ἀσθενῆ, καθὼς καὶ τοὺς σκοτεινοὺς τοίχους τοὺς κεκαλυμμένους ὑπὸ κατερρακωμένου χάρτου, καὶ συγκεντροῦν τὰς ἀμυδράς αὐτοῦ ἀκτίνας ἐπὶ τῶν περὶ τὴν τράπεζαν πέντε γυναικῶν.

Ἡ πεινχλέα ὄψις τῶν πτωχῶν τριῶν κορασίων, ὧν τὰ

χαρίεντα πρόσωπα διετῆρουν ἴχνη δακρύων, ἡ ἀπελπισ θλίψις τῆς μητρὸς αὐτῶν καὶ ἡ υπερῆφανος ἀκαμψία τῆς γραΐας ἐνθρονιζομένης ἀγερῶχος καὶ ὑψηλοφρόνως ἐν μέσῳ τῆς ἀπολύτου ἐκείνης δυστυχίας, πάντα ταῦτα ἀπετέλουν παράδοξον εἰκόνα συγκινητικὴν μὲν ἀφ' ἐνὸς αὐστηρὰν δὲ ἐξ ἄλλου καὶ ἥτις ἐλάμβανε χροιάν βαθείας ἀπογνώσεως, ἅμα ἡ προσοχὴ ἐστρέφετο πρὸς τὸν κράμβατον, ὅπου εἰς ἀνθρώπου ἔπνεε τὰ λοίσθια...

Καὶ ἡ σκηνὴ αὕτη διεδραματίζετο εἰς τὸ Παλαι-Ροαγιάλ, κατὰ μίαν ἐσπέραν τῆς ἀπόκρεω, οὐ μακρὰν τῶν κατὰκλυζομένων ὑπὸ πλήθους αἰθουσῶν τοῦ Βερν καὶ των Προγηγιανῶν Ἀδελφῶν, ἀνωθεν τῶν πλημμυρούντων ὑπὸ φωτὸς διαδρῶμων.

Καὶ ἀληθῶς, δὲν συνέβαιεν ἐνταῦθα ὅ,τι καὶ εἰς τὰ μελοδράματα, ὅπου βλέπομεν ἄρχοντας ἐν τρυφῇ διάγοντας, ἐνῷ οἱ ἄθωοι αὐτῶν ὑποτελεῖς θνήσκουσι τῆς πείνης πρὸ τῆς πύλης τοῦ πύργου των. Ἐδῶ συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Ἐξω, ὁ λαὸς, μεθῶν, ἐτραγουδοῦσεν, ἐγέλα, ἔπινε· ἐσω δὲ τὰ λείψανα ἀρχοντικοῦ οἴκου ἐκρύονον καὶ διειμοιράζοντο τεμάχιον ἄρτου.

Ἡ γραῖα ἦτο ἡ κυρία δούκισσα χήρα τοῦ Μαλλιεπρέ.

Οἱ ἄλλοι ἦσαν ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Μαλλιεπρέ, ὁ υἱὸς τῆς, ὅστις οὐδέποτε εἶχε λάβει τὴν κληρονομικὴν τίτλον, διότι ὁ θάνατος τοῦ τελευταίου δουκὸς δὲν ἦτο νομίμως ἀποδεδειγμένος, — ἡ νύμφη τῆς ἡ μαρκησία — ὁ ἔγγονός τῆς Γά-

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι δυστυχὲς
καὶ δὲν θὰ εὐθυμῇ.

Λογίαις.

ΑΠΟΚΡΗΑ = ΤΡΕΛΛΑ

Ἀπόκρηα! Χαρήτέ την καὶ γλίγωρα θὰ φύγη
Κι' ἡ μακρυὰ σαρακοστή, ἡ στρίγλα, μᾶς πλακώνει,
Ἵν τέτοιαις μέραις ὅτ' ἡ ζωὴς τὸ ἱγιστὸ κυνῇ
Τὸ χρόνον μόνε μιὰ φορὰ ὁ κυνηγὸς σκοτίνει.

✱

Ἀπόκρηα! ὅτ' οὐ διάβολο ἄς πᾶ' ἡ φρονιμάδα
Ζήτη ἡ τρέλλα! μοναχὰ ἡ τρέλλ' ἄς βασιλεύη,
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ μυαλὸ ἄς στρήψῃ ὅτ' ἡ Ἑλλάδα,
Εἶν' ὁ τρελλὸς ἐλεύθερος, ὁ φρόνιμος δουλεύει.

✱

Καὶ τί καὶ τί ἡρδῆσαμε ἀπὸ τῆ φρόνησίν μας;
Μᾶς ἡκάπνισε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ τρέλλα ὅτ' οὐ κεφάλι;
Τὸ γκρά φουχτόνομε μὲ μιὰς, ἀρπύμε τὸ σπαθὶ μας,
Καὶ νὰ σου μιὰ ἰδέα μας στηλόνεται μεγάλη.

✱

Ἡ φρόνησις! ἀφήστε την τῇ στέρφα φοβητσιάρᾳ,
Ποτὲ τὸν ἐνθουσιασμό, ποτὲ δὲ θὰ γεννήσῃ
Ἵς πᾶν νὰ λέν τὴν Ἀθηνᾶ ὅτ' οὐ πόλεμον λειοντάρα
Κι' ἡ Ἀθηνᾶ τρελλαίνεται ὅτ' οὐ πᾶ' νὰ πολεμήσῃ.

✱

Μιὰ τρέλλα τοῦρθε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τῆ στενοχώρια,
Ποῦ ἦτανε μονάχος του, καὶ ἐπλάσε τὴν πλάσι,
Μιὰ τρέλλα σμίγει ἀξάφνα κορίτσια μὲ τ' ἀγόρια,
Μιὰ τρέλλα θάρρη τοῦ Θεοῦ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ.

Τραμποῦκος.

στων δὲ Μαλλιεπρέ, —καὶ τέλος τρεῖς δεσποινίδες Μαλλιεπρέ
αἱ ἑγγοναὶ τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ χωρικός ὠνομάζετο Ἰωάννης Μάριος-Βιῶ, καὶ ἤρχετο
ἐκ Βρετάνης, ὅπου οἱ Μαλλιεπρέ εἶχον ἄλλοτε ἀπέραντα
κτῆματα.

Ὁ Γάστων ἦτο τοῦ λοιποῦ ὁ μόνος ἄρρην κληρονόμος τοῦ
πρωτοτόκου κλάδου τῶν Μαλλιεπρέ Μαλλιεπρέ. Ἦτο δεκα-
πέντε ἐτῶν. Τὸ κομψὸν καὶ ἄρρενωπὸν ἀνάστημά του ἐ-
φαίνετο πρωτῶς ἀναπτυχθέν. Ἦτο ὠραῖος, ἀλλ' ἐν τῇ καλ-
λῶν αὐτοῦ εἶχε τι τὸ μελαγχολικόν, τὸ σοβαρὸν καὶ σύννον
ἐξ οὗ ἐλάμβανεν ὕψος παρὰ πολὺ ἀνδρικόν. Ἡ δυστυχία ἐπε-
νεργεῖ οὐ ἐπὶ τῶν γενναίων φύσεων καὶ γηράσκουν ὑπ' αὐ-
τὴν μὴ δυναμένην νὰ τὰς συντρίψῃ. Τὸ βλέμμα τοῦ Γάστω-
νος δὲν εἶχε πλέον ἐκείνην τὴν συνεσταλμένην φλόγα τῆς ἐ-
φηβικῆς ἡλικίας· ἦτο ρεμβῶδες καὶ ψυχρὸν. Τὸ ὑπὸ μελαίνης
κόμης περιστρεφόμενον μέτωπόν του, κόμης, ἥς οἱ σκορπιστοὶ
βόστρυχοι ἐρρίπτοντο πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνήγγελλεν ὑπερηφάνως
ψυχὴν εὐπατρίδου· ἀλλ' ἐπὶ δεκαπενταετοῦς ἐκείνου μετώπου
δὲν ἐμειδία πλέον τὸ ἀμέριμον τοῦ ἔαρος τῆς ζωῆς.

Τὸ μέτωπον ἐκεῖνο εἶχε μελετήσει· αἱ μέλαιναι ἐκεῖναι
ὀφρυς εἶχον συνοφρυωθῇ, προκαλοῦσαι τὴν ἐφοδὸν τῆς ὀδύνης.
Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχε μόνον μεμαχρυσμένη ἀνταύγεια τῶν παιδι-

ΦΙΛΟΥ ΕΠΑΝΟΔΟΣ,

Ἐπανήλθε φρέσκος φρέσκος καὶ ὅλος θάλασσαν μυρίζων
ἐκ τῆς εἰς σκόπελον ἀποστολῆς του ὁ φίλος κ. Νικόλαος
Μάϊνος, ἀφοῦ ἔστησεν ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ, ἀκρωτηρίου Γουρούνι, ἕνα
φάρον, ἐν μέσῳ χειμῶνι ἀνεμοδερέμενος καὶ θαλασσορραντιζό-
μενος, ὡς πλοίαρχος ἐν τρικυμίᾳ, τόσον ὥστε οἱ ἀσπαζόμενοι
αὐτὸν φίλοι αἰσθάνονται ἀλμύρην εἰς τὰ χεῖλη των, ὡς ἂν
ἤγγιζον κἀνένα ζωντανὸν λάβρακα ἢ ἄλλο τι νωπὸν θαλάσ-
σιον.

Καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἐπὶ τοῦ Γουρουνίου
διατριβῆς αὐτοῦ οὔτε ἤκουεν οὔτε ἔβλεπεν ἐφημερίδας καὶ
δὲν ἐγνώριζε τί τρέγει εἰς τὸν κόσμον. Μόλις ἐδῶ ἐλθὼν ἔ-
μαθε τὸν θάνατον τοῦ Ροδόλφου, τοῦ Καραβίδα καὶ ἄλλων
θνητῶν, καὶ τόσα ἄλλα σπουδαῖα πράγματα.

Καλῶς μᾶς ἦλθε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΑΓΓΑΛΗΣ

Ὁ μεσίτης κ. Σταγγαλῆς, δὲν ἐν τῷ προχθεσινῷ ἄρθρῳ μας ὑπὸ
τὴν ἐπιγραφὴν ἔν σκάνδαλον ὑπεννοοῦμεν, ἀντεπεξῆλθε καθ' ἡμῶν σή-
μερον ἐν τῇ «Ἀκροπόλει».

Ἵς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ τὸν παρουσιάσωμεν τῷ δημοσίῳ διὰ τοῦ
σημερινοῦ φύλλου τοῦ «ΡΑΜΠΑΓΑ», ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς μα σ κ α ρ ε ὕ σ ε ω ς ἀπαντῶντες αὐτῷ, ἐπιφυσασόμενοι νὰ τὸν παρουσιά-
σωμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς προσεχοῦς Πέμπτης ὡς ἑκτακτον φαινόμενον
ὡς ἐπίσης καὶ τὸν κ. Λίτσον δι' ὃν ἄς ὀφεται· διότι ἐνῷ ἡμεῖς ἐσεβά-
σθημεν τὸ ὄνομά του αὐτὸς ὁ συνένοχός του τὸ ἀπεκάλυψεν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος συγχαίρομεν τὸν κ. Παγανέλην διὰ τὸν ἐντι-
μον συνήγορον τῆς ὑπολήψεώς του, εἰς δὲ τὴν προσεχῇ Πέμπτην μετὰ
τὴν συλλογὴν καὶ ἐτέρων τινῶν πληροφοριῶν ἐπὶ τῆς ἐνεστάσης καὶ
ἄλλων παρελθουσῶν ὑποθέσεων θέλομεν ἀπαγγεῖλαι τὴν κατηγορίαν
τους, ἐὰν, ἐννοεῖται, δὲν μᾶς προλάβῃ ἡ δικαστικὴ ἀρχή.

Λογίαις.

κῶν χαρίτων. Τὸ ἐπικρατοῦν ἦτο δύναμις εὐγενῆς, ἄρρενωπῆ,
σχεδὸν αὐστηρά.

Τὰ μέλη του ἦσαν εὐρωστά, μεθ' ὅλην τὴν ἐσπευσμένην
ὥρμάνειν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἀναπτυχθὲν στήθος αὐτοῦ
εἰσεῖχεν ὀλίγον καὶ ἐσάκις δὲν ἐπρόσεχεν, ἄφινε τὰς γωνίας
τῶν ὤμων του νὰ ἐξέχῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἦτο δὲ τοῦτο, μετὰ τῆς ὠχρότητος τῶν παρειῶν του,
εἰς τῶν ὁποίων τὰ μῆλα ἐφαίνετο ἐν τούτοις ροδόχρουν νέφος,
ἡ μόνη ἐνδειξις ἐξ ἧς ἡδύνατό τις νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ υγεία ἐ-
λειπεν ἐκ τῆς πρωΐμου ταύτης ἡθῆς.

Ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ ἦτο κατὰ ἐν ἔτος μεγαλειτέρα
τοῦ Γάστωνος. Δὲν τῷ ὁμοίαζε καθόλου. Οἱ χαρακτῆρες αὐ-
τῆς ἐντελῶς κανονικοὶ, ἐφαίνοντο δανεισθέντες τι ἐκ τῆς ἀγε-
ρόχου ἐπρότητος τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου τῆς δουκίσσης.
Ἄλλως δὲ ἦτο ἡ προσφιλεῖς μαθήτρια τῆς γηραιᾶς δεσποί-
νης. Τὴν ἀπεκάλουν δεσποινίδα δὲ Μαλλιεπρέ.

Τὸ βαπτιστικὸν αὐτῆς ὄνομα ἦτο Βέρθα.

Ἡ δευτέρα ὠνομάζετο Καρλόττα.

Ἦτο ὀλιγώτερον ὠραία τῆς Βέρθας, τῆς ὁποίας οἱ χαρα-
κτῆρες θὰ προεκάλουν ἀκαταγωνίστως τὸν χρωστῆρα ζωγράφου,
ἀλλ' εἶχε περισσοτέρην χάριν καὶ θέλητρον. Τὸ σύνολον
τῆς φυσιογνωμίας ταύτης ἐξέφραζε ζωηρὰν σταθερότητα, θάρ-
ρος φορᾶς καὶ φαιδρότητα μεστόν.

Ἡ τρίτη ἦτο παιδίον ἀκόμη. Ποτὲ ὁ Κρέουζ ἢ ὁ Λαβράνης
δὲν διείδον πλέον ἀκτινοβόλον μορφήν ἀγγέλου. Ὅταν ἔβλεπε

Κ Α Ρ Ν Α Β Α Λ Ι

Καρναβάλι, Καρναβάλι! . . μάσκαίς, ρτομινά και τρέλλα
φαγοπότι και τραγούδια
χοροί, γλέντια και λουλούδια
— τρώγε, χόρευε και γέλα!

* *

Καρναβάλι! . . Πλὲ' το ὄξω και τῇ φτώχεια μὴ θυμᾶσαι
κί' ἄν δὲν ἔχῃς και πετάρια
ἐξχαρὲ το στήν ἄντάρια
τοῦ χοροῦ . . — ρά ζῆς και ρᾶσαι!..

Καρναβάλι! . . σοῦ φωνάζουν, γιόρταζε μὲ μασκαράταις
κί' ἄν στῶν φόρων τὸ φουσατό
πρίγναι . . . ρά κομητάτο
μὲ βραβεία και παράταις . . .

Καρναβάλι! . . βάλε μάσκα, φουσταρέλλα, ρτομινά!
γλέντια, χόρευε και πήδα! . . .
'στήν κοιλά μὲ κεραμίδια
ρὰ μὴ σοῦ λαλή . . «πειρῶ!»

Καρναβάλι! . . πρέπει, θέλεις και δὲ θέλεις, ρὰ γιορτάσης
παρὶ μὲ παρὶ τὴν τσέπη
κί' ἄν σ' ἀφήκαρ, ὅμως πρέπει
τὸ βραβεῖο ρὰ μὴ χάσης! .

Καρναβάλι! μασκαρέφου, βρε Ρωμὲ, γενοῦ ἀράπης
Βεδουτρος ἢ Φελλάχος
'Οττερτοτος, Πέρσης, Βλάχος . . .
— Τὸ προστάζει ὁ Σατράπης!

Καρναβάλι! . . Γενοῦ ἄρκτος τοῦ βορρᾶ και χοροπήδα
ρὰ σοῦ δώσουνε . . βραβεῖο
ἅπ' τὸ ἄκερτρο - Ταμεῖο
καυμιά... Σπαρταλοπαρτίδα

Καρναβάλι! . — μὲ βραβεῖα και μὲ νόμο και μὲ τάξι,

μὲ καρδίας και παράταις
κί' ὀρισμονς ἢ μασκαράταις
θὰ περνοῦνε μὲ τ' ἀμάξι!

* *

Καρναβάλι ὅμως σ' ὅλα ἔχομε παρτοτεινὸ
πιστι, δίκαιο και νόμο
και παρτίδα μὲς τὸ δρόμο
τὰ φοροῦμε . . . ρτομινά!

II

Λοιπὸν ρά! . τὸ κομητάτο τὸ ἀόρατο περᾶ
προσοχή, δὲν εἶν' ἄστυα
θὰ μᾶς δώσῃ τὰ βραβεῖα
ἔτρα κόλλυβα περᾶ . . .

'Αλλὰ κ' εἰς αὐτὸ ἀκόμα προσοχή . . . τὰ κομητάτα
μὴ σᾶς πάρουν . . . γὰρ παιδάκια
και τὰ κάνουνε πλακάκια
μὲ δίκῃ τους μασκαράτα

Και ἀφοῦ καλὰ και ὥρει θέλουν ἢ πτωχή 'Αθήνα
ρὰ γιορτάσῃ καρναβάλι
ἄς γλεντίσῃ και ἄς ψάλλῃ . .

Festa, Forza και Farina!

'Αλλὰ ρὰ, ἢ μασκαράταις ἀπερνοῦν σιγά, σιγά . .
Μὰ μασκαρεμένο ρά το
και αὐτὸ τὸ κομητάτο
τὸ βραβεῖο κυρηγᾶ

Ποῖος τὸ πέρνει τέλος πάντων; Νὰ τὸ πρῶτο ἀπ' ἐκεῖ
τὸ βαρεῖ τὸ κομητάτο
γελαστό, κομψὸ, ποζάτο
Και τὸ ἄλλο; Μία Στήλ . . ἢ 'Αγγλοῦδαϊκή! . .

τις αὐτὴν, πᾶσαι αἱ ἀθλιότητες τῆς πτωχῆς κατοικίας ἐξη-
φανίζοντο. Ἡ ἀφελὴς μαγεία τοῦ μειδιήματος αὐτῆς ἐφώ-
τιζε τὸ σκότος, ἐστόλιζε τὴν γύμνωσιν. . .

Ὡνομάζετο Ἀγία.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲν ὑπῆρχεν ἄρτος. Ἡ γηραιὰ δού-
κισσα ἐπλυνε τὰς λευκάς αὐτῆς χεῖρας εἰς λεκάνην φαγεντι-
ανὴν ἣν τῇ προσέφερεν ὁ χωρικός. Τὰ βλέμματα τῆς μαρ-
κησίας ὠλισθήσαν ἀπὸ τῆς κενῆς τραπέζης πρὸς τὰς τρεῖς αὐ-
τῆς θυγατέρας αἵτινες ἐκρύονον ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν ὕψωμα τῶν
ἐσθῆτων αὐτῶν. Ἐν δάκρυ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρεῖας αὐτῆς. —
Ἡ Ἀγία ἀφῆκε τὴν θέσιν της και ἔθεσε τὴν ξανθὴν αὐτῆς
κεφαλὴν εἰς τὰ στήθη τῆς μητρός της.

— Θὰ ἔλθῃ, εἶπε — θὰ ἔλθῃ!

Ἡ μαρκεσία ἐσφιγξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας και δα-
κρυόεν ἐμειδιάσε. . .

Ἡκούσθη βῆμα ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλί-
μακος.

Ὁ Γάστων ἔτεινε τὸ οὖς. Ἐπίπονος ἀγωνία ἐξόρωσε τὸ
ἐπὶ τοῦ μετώπου της νέφος.

— Μήπως μᾶς εὐσπλαγχνίσθη ὁ Θεός! ἐψιθύρισεν ἡ μαρ-
κησία.

Τὰ τρία κοράσια ἐστράφησαν ζωηρῶς πρὸς τὴν θύραν. Ἡ
ἐλπίς ἠκτινοβόλει ἐπὶ πάντων τῶν προσώπων, και ἡ Ἀγία ἔ-
λεγε συμπλέκνουςα τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας:

— Πόσον καλὸς εἶναι ὁ Θεός! αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι! . . .

Ἡ δούκισσα μόνῃ ἔμεινεν ἀκίνητος και ψυχρά.

Ὅσον διὰ τὸν Γάστων, αὐτὸς ἀντὶ νὰ χαρῇ, ὕψωσε τοὺς
ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν και ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ
στήθους αὐτοῦ ἐν ἣ πτάσει λημβάνει τις αὐθορμήτως, διὰ νὰ
δεχθῇ ὀδυνηρὸν τραῦμα.

Ἐκρούσθη τρεῖς και ἀποτόμως ἡ θύρα.

Ἡ μαρκεσία ἀνεσκίρτησε και ὠχρίασε.

— Εἶχα λησμονήσει! . . . εἶπε μετὰ τρόμου.

— Ἀνοιξε, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Πάλιν δὲν εἶν' αὐτός! εἶπε στεναχάσα ἡ Ἀγία, ἥτις
κατέφυγεν ὀπισθεν τοῦ θρονίου τῆς μητρός της.

Ὁ Γιάννης προύχώρησε πρὸς τὴν θύρην.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐπῆλθε βαθεῖα σιωπή. Καθ' ἣν στιγμὴν
ὁ χωρικός ἔστρεψε τὸ μῆλον, ἡ φωνὴ τῆς δούκισσης ὑψώθη,
ἐπιτακτικὴ και σοβαρά.

— Δεσποινὶς δὲ Μαλλεπρὲ, εἶπε, διατί παραλείπεις νὰ
μᾶς εἴπῃς τὴν δοξολογίαν;

Ἡ Βέρθα δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀποκριθῇ.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη. — Τεράστιος κρεωπώλου κῶν εἰσῆλα-
σεν εἰς τὸ δωματίον, θορυβῶδως φυσῶν, χῶνων ἐδῶ κί' ἐκεῖ
τὸ ξανθὸν αὐτοῦ ῥύγχος και προστρέβων τὸ τραχύ του τρί-
χωμα ἐπὶ τῶν κορασιῶν, βωδῶν ἐκ τοῦ φόβου.

— Ἦσυχα! Μπιζοῦ! Ἦσυχα! εἶπε χονδρὴ φωνὴ ἐξωθεν.

Ὁ κῶν ἐστυλώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου και ἤρχισε

ADDIO KARNABALI ADDIO!

Εμπρός ἄρχοντες καὶ Κροῖσοι... μὰ καὶ σὺ λαὸ παρὶα!
ὁποῦ δι' αὐτοὺς δουλεύεις
καὶ μὲ τὴ ζωὴ παλεύεις
κί' ὅλο μένεις... εἰς τὰ κρύα!

Ἀρπάζετε τὴν ἀποκρηὰ, ποὺ κρύφτηκεν ὡς τώρα
καὶ ὅλοι 'μπήτε 'στὸ χορὸ
γέρος καὶ νέος καὶ μωρό...
μὲ μὴ δὲ σὺ δὲ... φώρα...

Καὶ σὺ κυρὶ ἀρχόντισσα καὶ σὺ, κυρὰ — Μαρία
χαρήτε τὴν ἀποκρηὰ
ρίχτε τὴ σκέψι μακρὰ
καὶ πάρτε... βραβεία!

Παλάτια χρυσομάρμαρα καὶ φτωχικὸ καλύδι,
φιλοξενηστε τὴ γρηὰ
ξεστρίπωτη ἀποκρηὰ,
ποὺ τόσα γλέντια κρύβει...

Γιατὶ μᾶς φεύγει σήμερα καὶ μᾶς ἀφίρει πάλι
στὴ σκέψι καὶ στὴ συφορὰ...
φεύγει τὸ γέλιο κί' ἡ χαρὰ
πιτᾶ τὸ καρναβάλι!...

Καὶ κρύα, κένθιμη, στρυγνή, σὲ μαυρο μέσα ράσο
π.λαχώνει ἡ σαρακοστή
τὸ κομβολόγι της βασιτεῖ
βαδίζει... μὲ κομπάσο!...

Μὴ νήστεια καὶ μὴ προσευχή, μὴ μουρμουριὰ καὶ γρίνα
καὶ στὸ πουγγὶ καὶ στὴν καρδιά
νήστεια κί' ἀναπαράδια
καὶ χάλια στὴν Ἀθήνα!...

Χαρήτε τὴν Ἀποκρηὰ, λοιπὸν, μικροὶ, μεγάλοι
σὲ τρέλλα, γλέντια καὶ χαρὰ
μὲ πλούτια ἢ χωρὶς παρὰ
γιορτάστε καρναβάλι

Μὴ ρίχτε σὲ παράπονο τὴ δόλια τὴ γρηὰ,
μὰ σύρτε τὸ χορὸ μαζὺ
καὶ ἀχρηθῆτε τὴν τὰ ζῆ
— κ' ἔχε 'γυὰ πιά ἀποκρηὰ!...

Εἰς τὸ καλὸ, εἰς τὸ καλὸ γρηὰ παρηγορήτρια...
τοῦ χρόνου πάλι μὲ χαρὰ
τὰ μᾶς ἐλθῆς καλὴ κυρὰ
'περήφανη νικήτρια!...

Καρναβάλι, καρναβάλι! — Μάσκαϊς, ντομινὰ καὶ τρέλλα,
χοροὶ, γλέντια καὶ λουλούδια —
ἔχε 'γυὰ — Μὲ τὰ τραγούδια
καὶ τοῦ χρόνου πάλιν ἔλα!...

Masque.

νὰ σείη τὴν οὐρὰν ὡς διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν εἴσοδον τοῦ κυρίου του.

Οὗτος διέβη τὸ κατώφλιον. — Ἦτο ἀνθρωπίσκος τὸ πολὺ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἰσχνός, γυνώδης, φέρων μακρὸν λαμπρὸν μεταξὺ δύο ὤμων δξέων καὶ πλατέων. Ἄφ' ὅπου καὶ ἂν ἐβλέπετε αὐτόν, αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου του ἔφευγον ἀποτόμως καὶ ἀνεδείκνυνον ὑπερμέτρως ῥίνα πυραμιδομεγέθη μὲ στίλβουσαν τὴν ἐπιδερμίδα. Σικχόνα δὲν εἶχε παντάπασι. Τὸ κάτω γέλος αὐτοῦ εἰσεῖχεν ἐντελῶς καλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ ἐτέρου, ὅπερ καὶ αὐτὸ μετριοφρόνως ὑπεχώρει ἀπὸ τῶν ῥιζῶν τῆς ῥινός, ἥς εἶπουμεν τὸ θριαμβευτικὸν σχῆμα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερᾷ, αἱ παρειαὶ ἀπεχώρουν καὶ ἐξηφανίζοντο μετὰ τῆς αὐτῆς συγκαταβάσεως. Τὸ μέτωπον τέλος, κοσμούμενον δι' ἀραιοτάτων τριγῶν κιτρινολεύκων, ἔφευγε πολὺ καὶ ἀπετέλει μετὰ τῆς ἀπούσης σικχόνης συμμετρικὸν ἀντίρροπον.

Ὑπελείπετο ἡ ρίς, μοναδικὴ προεκβολή, ἥς ἐκατέρωθεν δύο ὀφθαλμοὶ στρογγύλοι, κοιμισμένοι ἐν ταυτῷ καὶ πονηροὶ ὡς ὀφθαλμοὶ σαρκωδύρου ἑνέου στενοχωρουμένου καὶ ἀνιῶντος εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

Δὲν πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐκλάβῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ὡς χυδαῖον πρόσωπον. Ὡνομάζετο κ. Κταπόδης. Ἦτο ὁ κυριώτερος ἐνοικιαστὴς τῶν τριῶν ἄνω πατωμάτων τῆς οἰκίας, τὰ ὅποια ἐνοικίαζε καὶ ὑπεννοίαζεν.

Ἦτο δ' ἐκτὸς τούτου, ἰδιοκτήτης κατὰ τὸ τέταρτον τοῦ περιφύμου ὑπογείου, ὅπου συνηθροίζετο ἐν τῇ ὁδῷ Βαλοῦ, Ἡ Ἐταιρεία τῶν Λουκούλλων

Περὶ πλέον δὲ ἦτο συνέταιρος, σμῆνους πωλητῶν ἀσέμων ἡμαρτῶν καὶ ἄλλων διαφόρων πραγμάτων.

Καὶ ἐπὶ περιπλέον ἤρχετο κάπως εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἔχαιρε τὰ πιστὰ τῶν κυριωτέρων κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν.

Αἱ κακαὶ γλώσσαι τὸν ἔλεγον κλεπταπάδογον· οἱ δὲ φίλοι του ἰσχυρίζοντο ὅτι μόνον τοκογλύφος ἦτο. Ἀλλὰ τὸ ὠραῖον πτερόν τῆς πτέρυγός του, ἐκεῖνο ὅπερ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ, εἶναι ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων βιομηχανιῶν του, ἦτο κύριος τοῦ μεγάλου Ξενοδοχείου τοῦ Ἀγρίου, ναοῦ τῆς Ἀρροδίτης μὲ ἐξ πατώματα, ὅστις ἤξιζε βεβαίως ὅσον βάρος χρυσοῦ ἐξύγιζε.

— Καλὴ 'σπέρας σας, εἶπε, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ καὶ μετὰ φωνῆς βαρείας. — Ὁ ἄρρωστος πάει καλλίτερα;... Πολὺ τὸ χάρηκα... Πλάγιασε Μπιζοῦ!

Ὁ κύων ἐκάθισεν, εὐθὺς, προσεκτικός, μὲ τὸ ὄμμα ἐπὶ τῆς ῥινός τοῦ αὐθέντου αὐτοῦ.

— Ὁ ἄρρωστος δὲν πάγει καλλίτερα, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία μετὰ γλυκύτητος καὶ λύπης.

— Ὁχι;... ἐγρύλλισεν ὁ Κταπόδης. — εἶδες ἐκεῖ... Αἱ! τόσῳ τὸ χειρότερο!... Ἐρχομαι γιὰ ἐκεῖνη τὴ μικροδουλειά μου...

— Δεσποινὶς Μαλλιεπρέ, εἶπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ γραῖα ἥτις ἐτήρει ὅλην τὴν ἀκαμψίαν τῆς ἀγερώχου θέσεώς της, — δὲν σὲ παρεκάλεσα νὰ πῆς τὴν προσευχὴν;

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

«Ο ἀρχιδούξ Ροδόλφος τῆς «Ἀκροπόλεως».
— Οἰκτρὸν ἦν βλέπειν τὰ χάλια του. Ἡ «Ἀκρόπολις» τὸν εἶχε προεκλαμάρει, κατὰ τὴν συνθηκὴν τῆς, ἀπὸ τῆς Πέμπτης καὶ μᾶς τὸν παρουσίασεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς. Ἄν ἡ βαρωνὶς Βετσέρα ἐτρελλαίνοτο γιὰ τετοια μούτρα θὰ ἦτο ἡ ἐντελὴς ἀμειβομένη καλαισθησίας ἡ τρελλή. Ὁ ἀρχιδούξ τῆς «Ἀκροπόλεως» θὰ ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἀσχημίας, ἂν ποτε συνίστατο τοιοῦτος διαγωνισμὸς καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας, καθὼς ἔγεινε διὰ τὰς γυναῖκας ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτὸς ἂν τοῦ ἔπερνε τὴν πρωτιά ὁ ἰδιοκτητὴς τῆς «Ἀκροπόλεως». Κατάμαυρον ὡς αἰθίοπα, ἄλλον Χρῆστον Ἀράπην, μᾶς παρουσιάζει τὸν μακαρίτην Ροδόλφον ἢ «Ἀκρόπολις» τῆς ῥεκλάμας.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ μουντζούρωμά του, ὥστε ἀποροῦμεν πῶς δὲν τοῦ ἐπέγραψε καὶ αὐτοῦ «Ἀπόκρινα», καθὼς ἐπιγράφει τὴν λέξιν αὐτὴν εἰς τὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φύλλου τῆς μουντζουρώματα, χάριν τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀοράτου κομιτάτου.

Εὐτυχῶς αὐτὴ ἡ ἰδία συναισθανθεῖσα, φαίνεται, τὴν οἰκτρὴν ἀποτυχίαν τῆς καὶ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ δημοσιεύει κάτωθεν τὰ ἐξῆς δικαιολογητικὰ καὶ ἀγυρτικὰ:

«Δημοσιεύομεν σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα τοῦ αὐτοκτονήσαντος ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου ὡς εἶχε τελευταίως, ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ μεγίστη μεταβολὴ ἢν ὑπέστη ἡ φυσιογνωμία του κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη αὐτοῦ ἢς χρονολογοῦνται αἱ δημοσιευθεῖσαι ἡδὴ εἰκόνες.»

Τί διάβολο! κάθε ἄλλην μεταβολὴν μποροῦσε νὰ πάθῃ ὁ ἀνθρωπος, ἀλλὰ νὰ μαυρίσῃ ἡ ὄψις του τόσον ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς ψυχρᾶς πατρίδος του δὲν ἦτο δυνατόν.

Μαύρη μόνον ἡ καρδιά του

Ἦταν ἀπὸ τὴν ἀγάπην

Μὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ μούτρο

Ἦν τοῦ Χρήστου τοῦ Ἀράπη.

Ἦτο ὅμως, φαίνεται, πεπρωμένον ν' αὐτοκτονήσῃ δις ὁ δυστυχὴς πρίγκιψ, μίαν φορὰν αὐτοπροσώπως, εἰς τὰς ἀγ-

κάλας τῆς ἐρωμένης του καὶ ἄλλη ἐν τῷ ὁμοιώματι αὐτοῦ εἰς τὰς στήλας τῆς Ἀκροπόλεως.

Καὶ ἄλλο μασκάρωμα τῆς Ἀκροπόλεως.— Ἡ Ἀκρόπολις ἔσπευσε νὰ δώσῃ πρώτη εἰς τὸ δημόσιον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς τοῦ Βάτεμπεργ. τῆς ᾧδοῦ Λίσεγγερ, ἀλλὰ τὴν ἔκαμε καὶ αὐτὴν ὅταν τὰ μούτρα τῆς, τὸ δ' ἐπαυξάνον τὸ φάσχο τῆς αὐτὴ εἶναι ὅτι ὁ κακὸς τῆς δαίμων, ἡ Ἐφημερίς, ἐδημοσίευσε γθὲς ταύτοχρόνως τὴν ἰδίαν εἰκόνα, ἣτις ἀπέναντι τῆς ἀντιζήλου τῆς εἶναι ὡς ἡ ἡμέρα ἀπέναντι τῆς νυκτός. Ἡ τῆς Ἀκροπόλεως θὰ ἠδύνατο νὰ κερδίσῃ τὸ ἐν Ἀμερικῇ βραβεῖον τῆς ἀσχημίας, ἡ δὲ τῆς Ἐφημερίδος τὸ ἐν Πέστη βραβεῖον τοῦ κάλλους. Αὕτη μὲν ἀνήκει εἰς τὴν Καυκασίαν φυλὴν ἐκείνη δὲ εἰς τὴν μογγολικὴν. Οἶα ἦττα καὶ πάλιν!

Ραμπαγαδικώτατον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.— Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐν ἐπεισόδῳ ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ κ. Μανέτα ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ἀκρόπολει.»

«Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς προχθὲς δευτέρας δύο βουλευταὶ, ὁ κ. Σ. καὶ ὁ κ. Μπ. μετέβησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπως συναντήσωσι τὸν ὑπουργὸν κ. Μανέταν καὶ παρακαλέσωσιν αὐτὸν νὰ διορίσῃ ἱεροκήρυκά τινα, ὅστις παρηκολούθει αὐτούς. Περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Μανέτα τίποτε δὲν ἰγνώριζον. Καὶ ὁ ἴδιος ὅμως, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐζήτησαν πληροφορίας, διέψευδε τὰ λεγόμενα.

— Ἀ εἶνε ἀπὸ τὰς συνήθεις διαδόσεις, εἶπε.

Ἦρχισαν ἔπειτα αἱ παρακλήσεις τὰς ὁποίας ὁ κ. Μανέτας ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διεβεβαίω αὐτούς ὅτι ὁ διορισμὸς οὗτος θὰ ἐκτελεσθῇ ἀνεὺ ἀναβολῆς.

— Νὰ εἰσθε ἤσυχτοι, εἶπεν· αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα τελειωμένο.

Ἐπηκολούθησαν ἔπειτα φιλικαὶ συνομιλίαι καὶ οἱ δύο βουλευταὶ ἀνεχώρησαν κατευχαριστημένοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπισκέψεώς των καὶ διὰ τὴν τρυφερότητα, μετ' ἧς ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τοῦ κ. Μανέτα. Τί ὅμως συνέβαινεν; Ὁ κ. Μανέτας ἦτο παρητημένος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ τίς οἶδε πῶς ἐκράτει τὸν γέλωτά του ὁ εὐφυὴς πολιτευτής.

Ὅτε μετ' ὀλίγον οἱ δύο βουλευταὶ ἔμαθον τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Μανέτα, ἣτις δ' ἐλαλείτο εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐνόησαν τί ἐπαθόν, ἐκρότησαν τὰς χεῖρας καὶ ἐγέλασαν καὶ οἱ ἴδιοι.

— Κυρία . . . ἐφέλλισεν ἡ Βέρθα, ἡ παρουσία τοῦ κυρίου . . .

Ἡ Δούκισσα περιέφερε βραδέως τὸ βλέμμα τῆς περὶ τοῦ δωματίου.

— Ἀλλὰ ποῖον ὀνομάζεις κύριον, δεσποινὶς Μαλλιεπρέ; ἠρώτησε.

Ὁ κ. Κταπόδης ἔλαβε τὴν καθέκλαν ἢν ἀφῆκεν ἡ μαρκησία διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ ἐνεθρονίσθη ἀσυστόλως ἐπ' αὐτῆς.

— Λοιπὸν ἡ καλὴ κυρὰ μωρολογᾷ πάντα; εἶπε—τὸ βέβαιον εἶναι πῶς ἡ μικρὴ δὲν συνήθισε νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους καθὼς πρέπει. . . Μὲ εἶδε μένα καὶ ντρέπεται. . . Ἀλλὰ δὲν πρόκειται. . .

— Δεσποινὶς, εἶπε διακόπτουσα ἡ γραῖα μετὰ τόνου ξηροῦ καὶ ἐπιτακτικοῦ, πρέπει νὰ σὲ διατάξω; . . .

— Συγνώμην, σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἐπιθύρῃσεν ἡ Βέρθα εὐσεβάστως ἀσπαζομένη τὴν χεῖρα τῆς μάμμης.

Ἀνηγέρθη δὲ καὶ ἀπήγγειλε τὴν δέησιν λατινιστὶ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀμὴν, ἀπήντησεν ἐν τέλει τῆς δεήσεως ἡ βαρεῖα καὶ ἡχηρὰ φωνὴ τοῦ κ. Κταπόδης, ὅστις ἐκάγχασε θορυβωδῶς.

Ὁ ἀσθενὴς ἐστένανξεν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ καὶ ἐταράχθη ὑπὸ τὸ σκέπασμά του.

Ἡ ὥχρὰ τοῦ Γάστωνος μορφή ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς ὅπου ἐκρύπτετο. Τὸ βλέμμα του προσηλώθη ἐπὶ τοῦ μειδιῶντος

προσώπου τοῦ Κταπόδης, ἐκγράζον βαθὺν καὶ ἀπειλητικὸν πόνον. . . .

Ὁ Γάστων, μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, δὲν ἀνείχθη εἰς τὴν ὀμιλίαν, ἀλλ' ἔμεινε σιωπηλὸς, μὲ τεταπεινωμένον τὸ ὄμμα, προσπαθὼν νὰ τηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἀλλ' εἰς τὴν κίνησιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἣτις ἠκολούθησε τὸν καγχασμὸν τοῦ Κταπόδης, ὁ Γάστων προσηθάνθη προσεχῇ ἀφύπνισιν καὶ ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν τράπεζαν.

— Κύριε, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ προσπαθὼν εἰσέτι νὰ κρατηθῇ, ὁ πατήρ μου κοιμᾶται.

Ὁ Κταπόδης ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα του παιδρὸν.

— Ἀ! νὰ τα μὰς, λεβέντη μου! ἀνεφώνησε—θαρρῶ πῶς σ' ἔχω ὀδὴ παληάτσο στὸ Καφὲ-Σπεκτάκλ. . . Χά! χά! παληκαρὰ μου· ὅταν εἶχα γὼ τὰ χρόνια σου τοῦ δῖνα καὶ ἐκαταλάβαινε! . . .

— Σιωπῇ, κύριε, λυπήσου τὸν ἀσθενῆ! διέκοψεν ὁ Γάστων.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, παιδί μου. . . Ἀς ἐλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. . . Τὸ λογαριασμὸ μου, παρακαλῶ. . .

Εἰς τὸν λόγον τοῦτον ἕκαστος ἔμεινεν ἄφωνος. Ἡ μαρκησία ἔτυψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ Γάστων, τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο νῦν ἐν τῇ σκιᾷ τὸ ὥχρον μέτωπον, ἐκρέμασε τὰς χεῖράς του ἀποθαρρῆσας.—Ἠκούσθη δὲ, ἐν τῇ στυγνῇ ἐκείνῃ σιωπῇ, ἡ πεπιεσμένη πνοὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

— Τὰ χρήματά μου, ἐπανάλαβεν ὁ Κταπόδης.

— Θὰ πληρωθῇτε, κύριε. . . ἐπιθύρῃσεν ἡ μαρκησία.

ΚΛΩΤΣΙΑ ΜΕ ΧΑΡΙΝ.— Ὁ κ. Τρικούπης, μ' ὄλον τὸν δεσποτισμὸν πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς του, εἶναι καὶ εὐγενὴς πρὸς αὐτοὺς. Ὅταν θῇλῃ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ δὲν τοὺς παύει ἀλλὰ τοὺς υποδεικνύει μὲ τρόπον ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῶσιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τοιαύτη φιλοτιμία διὰ τοὺς ὑπουργοὺς κ. κ. Μανέταν καὶ Βουλπιώτην δὲν ὑπάρχει· προσποιούνται ὅτι δὲν καταλαμβάνουν τίποτε. Διὰ τοῦτο ὁ κ. Τρικούπης ἀπὸ τῆς προχθὲς εὔρε τρόπον ὅπως τοὺς ἐξαναγκάσῃ εἰς παραίτησιν, ἥτοι διέταξε νὰ μὴ δημοσιεύωνται διὰ τῆς «Ἐφημερίδος» τῆς Κυβερνήσεως τὰ διατάγματα τῶν διαφόρων μεταβολῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπουργείων των. Προχθὲς δὲ, δὲν ἐπέτρεψε νὰ δημοσιευθῇ τὸ διάταγμα τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημοτικῶν σχολείων κ. Ν. Χαλκιοπούλου. Συνεπεία τοῦτου ὁ κ. Μανέτας παρητήθη καὶ ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ ἡ παραίτησίς του. Τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ φιλοτίμου κ. Βουλπιώτου.

ΑΙ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΒΟΥΛΠΙΩΤΟΥ.— Προχθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Βουλπιώτης διερχόμενος ἐξωθὶ τῆς οἰκίας Σερπιέρη, μετὰ δύο φίλων του ἠκινύσθη λέγων· «ὅταν ἐγὼ κάμνω τὰς δυνατὰς ὑποχωρήσεις εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν βουλευτῶν, τί ἄλλο θέλουν;» Ἀλλὰ κ. Βουλπιώτη, ὁ «Ραμπαγὰς» σου ἀπαντᾷ ὅτι δὲν πρόκειται σήμερον περὶ τῶν υποχωρήσεών σου, ἀλλὰ περὶ ἀποχωρησεώσ σου, ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, καὶ σπύδον. πρὶν παυθῆς, νὰ παραιτηθῇς. Δὲν σώζσαι πλέον διὰ τῶν υποχωρήσεων. ὅσας πολλὰς καὶ ἂν κάμῃς, καὶ οὐδ' αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς σου φίλος κ. Νομικός, δὲν δύναται νὰ σὲ σώσῃ. Εἶναι ἀγνώμων καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ κ. Βουδοῦρης.

ΨΕΥΔΗ «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ».— Οἱ συντάκται τῆς «Ἀκροπόλεως» καταγινόμενοι εἰς τὴν ἐξπραξίν συνδρομῶν διὰ βραβεῖα τῶν μακαράδων, δὲν ἔχουν καίρὸν διὰ νὰ μανθάνουν εἰδήσεις. Διὰ τοῦτο καθήμενοι εἰς τὰ γραφεῖα των κατασκευάζουσιν μόνοι τους τὰς εἰδήσεις. Ὄψω. ἐν τῷ προχθῆσιν φύλλῳ γράφουσιν ὅτι· τὸ βράδυ (τῆς Πέμπτης) ἐκάπνιζον αἱ ῥητινώδεις πυραὶ πρὸ τῶν οἰνοπωλείων τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν ἀναγκάζουσαι ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ τῆς γειτονικῆς μέχρι βαθείας νυκτὸς νὰ κάθηνται ἐν τῇ ἐξωθῶρᾳ ΣΥΝΔΑΓΑΙΖΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΠΥΡΑΝ κλπ. Ἀλλὰ τὴν Πέμπτην ἐκλείσθησαν ἐνωρίς εἰς τὰς οἰκίας των, καὶ ἐντὸς αὐτῶν συνεδούλιζον τὴν πυρὰν. ἐκείνην ἥτις κατακαίει τὰ στῆθι τοῦ Ἀσιανολόγου κ. Π. ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ ἔγραψε τὴν ἀνωτέρω εἰδήσιν.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.— Ἡ μεγαλόσχημος ἐκείνη ἐφημερίς ποῦ τὴν λέγουν «Ἀκρόπολιν», ἡ ὁποία ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου ἀπὸ τὴν συνάδελφον «Ἐφημερίδα» τὴν διακρινομένην ὁμολογουμένως, διὰ τὴν ἀριθμοῦ τῶν εἰδήσεών της, ἐδημοσίευσεν· προχθὲς στατιστικὰς σημειώσεις τῆς τελευταίας βουλευτικῆς συνόδου, ἥτοι πόσαι συνεδριάσεις ἔγιναν, πόσοι νόμοι ἐψηφίσθησαν, πόσαι ἐπερωτήσεις ἐγένοντο κλπ. Ἡ στατιστικὴ αὕτη εἶναι· ἐλλιπὴς, διότι δὲν σημειοῦται, καὶ ποσάκις ὁ κ. Τρικούπης κατὰ τὰς 12 παννυχίδας ἔφαγε κουλούρας, ποσάκις μετέβη εἰς τὸ οὐρητήριον κλπ. Ἐπίσης δὲν σημειοῦται καὶ πόσας φορές ἔφαγον οἱ βουλευταὶ τῆς συμπολιτεύσεως εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βουλῆς ξενοδοχεῖον τοῦ «Λυκαβητοῦ». καὶ πόσον ἐκόστισαν τὰ γεύματα αὐτὰ τῶν κ. κ. βουλευτῶν, καὶ τίς τὰ ἐπλήρωσε. Παρακαλεῖται ἐπομένως ὁ Ἀστυνομολόγος στατιστικὸς τῆς «Ἀκροπόλεως» νὰ συμπληρώσῃ τὴν στατιστικὴν του καὶ διὰ τῶν ἀνωτέρω πληροφοριῶν.

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΙΜΕΝΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ.— Κατὰ τὴν ἰσχύοντα νόμον, περὶ λιμενικῶν ταμείων, τὰ χρήματα τὰ εἰσπραττόμενα διὰ κατασκευῆν λιμένων, κατατίθενται εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς τὰ ὑποκαταστήματά της. Ὁ κ. Τρικούπης, τὰ χρειάζεται τὰ χρήματα αὐτὰ, τίς οἶδε διὰ ποῖα μέγλα ἔργα, διὰ τοῦτο ἠτοίμασε νομοσχέδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον, τοῦ λοιποῦ τὴν διαχείρισιν τῶν λιμενικῶν ταμείων δὲν θὰ τὴν ἔχωσιν αἱ λιμενικαὶ ἐπιτροπαί, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ πληρωμαὶ θὰ γίνωνται ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ταμεῖου. Ἀν γένην τοῦτο, δὲ ἀπὸ ληστειῶν πλέον οἱ ἐργολάβοι τῶν λιμενικῶν ἔργων ὅτι θὰ πληρωθῶσι, διότι ἀντὶ χρημάτων, θὰ λαμβάνωσιν ἔντοκα γραμμάτια. Αὐτὸ, κατὰ τὸν κ. Τρικούπην, ἐνομάζεται οἰκονομικὸς συνδυασμὸς, διότι θὰ ἔχῃ εἰς χεῖρας τοῦ χρήματα, πρὸς πληρωμὴν τῶν ἄλλων ἀναγκῶν τοῦ κράτους. Μέγας εἶσαι, κύριε Τρικούπη, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ.— Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Τρικούπης, ὁ χρυσοὺς κυκλοφορεῖ εἰς ὅλα τὰ χαρτοπαίγνια, ὅπερ σημαίνει τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὰ τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζομεν διὰ τί ἄφηνεν ἀφορολόγητα, ὁ χρυσοὺς κυκλοφορεῖ μὲ ὑπερτίμησιν, διότι ἐνὶ τῷ 20 φραγκῶν εἰς τὴν ἀγορὰν τιμᾶται δραχ. 24 καὶ 20 λεπτά, εἰς τὰ χαρτοπαίγνια κυκλοφορεῖ πρὸς δραχ. 25.

Ἡκούσθη μάλιστα καὶ παίκτης τις, λέγων· — Ἐχασα 20 Ναπολεόνια, ἀλλὰ τὰ ἐκυκλοφόρησα πρὸς 25 δραχμάς ἕκαστον.

Ἐτερός τις εὐφύης χαρτοπαίκτης, βλέπων εἰς τὰς χαρτοπαίκτηκας τραπέζας τὴν κυκλοφορίαν τῶσων πολλῶν Ναπολεονίων ἐφώνησε· — Νὰ ἡ εὐτυχία ὅπου μᾶς ἔφερεν ὁ κ. Τρικούπης, νὰ κυκλοφοροῦν τὰ Ναπολεόνια, ὡς δεκάραϊς.

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ.— Ἡ χθεσινὴ «Ἀκρόπολις» εἰς τὰ τῆς ἡμέρας γράφουσα διὰ τὴν Ἀποκριάτικὴν κίνησιν, ἐνθυμεῖται καὶ τὰ παιδάκια, διότι αὐτὰ τώρα τὴν ἀναγινώσκουν. καὶ γράφει ὅτι προχθὲς ἐθεάθησαν καὶ μερικοὶ ἑλληνίσκοι, μὲ μίαν φουστὰν ἐλίσσαν, μὲ μίαν λιγνὴν μεσίτσαν καὶ μὲ μίαν πεταχτὴν φουντίτσαν, εἰς τὸ φεσάκι των καὶ μὲ ἄλλας δύο εἰς τὰ τσαρουχάκια των!!! Ὡστε ἐφίξῃς ἡ «Ἀκρόπολις» πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν παιδίων» ἢ κάλλιον ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΣΑ.

καὶ κλητῆρες ὀρνυθοκλέπται!— Εἰς Β. Μ. γράφει ἐν τῷ προχθῆσιν «Συλλόγῳ».

• ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΟΡΝΙΘΟΚΛΕΠΤΑΣ!

Φωνάζουσιν αἱ ἐφημερίδες, γέμουσι καθ' ἑκάστην τὰ ἀστυνομικὰ δελτία ὀρνυθοκλῶν, καὶ ποιοὶ νομίζετε εἶναι οὗτοι οἱ θρασεῖς ὀρνυθοκλέπται πρὸς θεοῦ ριγῶ νὰ τὸ γράψω! αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα! εἰς τὸ Ἀον ἀστυνομικὸν τμήμα ἀριθμοῦνται μέχρι σήμερον ἄνω τῶν εἴκοσι (20) ὀρνίθων· τέλος χθὲς τὸ ἐσπέρας συνελήφθη ἐπ' αὐτοφῶφ κρατῶν ὀρνίθα εἰς χεῖρας, ὡς καλὸς οἰκοκύρις, ὁ κλητὴρ τοῦ Αὐο ἀστυνομικοῦ τμήματος Κρεμμύδας! Ἡ οἰκοδόποινα ἀκούσασα τὰς κραυγὰς τῆς ὀρνίθος καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε κατέλθει ὅπως ἀγρόση πτερέλαιον, εἶδε τὸν καλὸν κλητῆρα συλλαβάνοντα τὴν ὀρνίθα. Μόλις εἶδεν οὗτος ὅτι συνελήφθη ἠναγκάσθη νὰ τρυπώσῃ εἰς τὸν ἀπόπατον. Ἀλλ' εἰς τὰς φωνὰς τῆς γυναικὸς συνήχθησαν οἱ γείτονες καὶ ἐξετρώπωσαν τὸν καλὸν μας Κρεμμύδαν ἀπὸ τὸν ἀπόπατον ἔχοντα καὶ τὴν ὀρνίθα σταγαλλισμένην. Ἡρωότης τί θῆλε εἰς τὸ ξένον σπήτι; ἀπῆντεσε ὅτι ἐπῆγε δι' ἀνάγκην του, ἀλλ' ἡ ὀρνίς, τῷ παρετήρησαν, τί θέλει εἰς χεῖρας του;—Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θαυμάζω ἀπεκρίθη ὁ νέος Ναστραδὶν Χόντζας, τραπεῖς συγχρόνως εἰς φυγὴν. Ἐννοεῖται ὅτι κατηγγέλθη τὸ γεγονός εἰς τὸν ἀστυνόμον Ἀλεξανδρόπουλον, πρὸς κοινὴν δὲμιν κατὰπληξιν, ὁ κρυμμένος ἀστυνομικὸς κλητὴρ διατηρεῖται εἰσέτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀστυνομικῷ τμήματι.

Σ.—Ρ.—Ἐὰν ἀληθεύουν αὐτὰ ὁ Γούλας δύναται νὰ ὑπεριφανεῖται διὰ τοιοῦτους συναδέλφους τοῦ διορισμένου διὰ Β. Διατάγματος.

Υ. Γ.—Ἐν τῷ χθεσινῷ ὅμως Συλλόγῳ, ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ κ. Κρεμμύδας καταγγέλλει τὸν ἀνωτέρω κατ' αὐτοῦ γράφοντα ἐπὶ συκοφαντία. Ὡστε ὀφείλομεν ν' ἀναμείνωμεν τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς περιέργου ταύτης ὑποθέσεως.

Νερό! νερό! νερό! εἰς τὰς Φυλακὰς!— Κύριε Φιλήμων, δι' ὄνομα Θεοῦ, πρόφρασε τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος, ἐν οἷς θὰ ὑπάρχουν καὶ ἐκλογεῖς σου, διότι ἐξηράνθη ὁ λάρυγξ αὐτῶν· δὲν ἔχουν νερό. Συλλογίσου ὡς λογικὸς ἄνθρωπος (τοῦθ' ὅπερ πολλοὶ θεωροῦν ζήτημα) ὅτι οἱ φυλακισμένοι πρὸ πάντων δὲν πρέπει ποτὲ νὰ στεροῦνται τὸ νερό (ἀρκεῖ ποῦ τοὺς ἀπαγορεύουν τὸ κρασί) διότι δὲν μποροῦν νὰ πᾶν νὰ τόβρουν, στήν παρακάτω ἢ στήν παραπάνω γειτονίᾳ. Λυπήσου αὐτούς. Ἐσὺ ποῦ δίδεις χορὸν διὰ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐλευθέρους, μὴ ξεχνᾷς καὶ τοὺς φυλακισμένους. Λύσσα τοὺς ἐπαπειλεῖ. Σωσέ τους;

Μία πρόσκλησις ἀκατανόητος.— Ὅλας τὰς προσκλήσεις τὰς ἐνιόησαμεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δημοτικῶν χορὸν· ἀλλ' ὁ ληξιαρχὸς τοῦ δήμου τί ἐζήτη εἰς αὐτόν; Ποῖαν ληξιαρχικὴν πράξιν ἐπῆγε νὰ υπογράψῃ ἐκεῖ,

Ἡ σημαία ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.— Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τί ἡ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως σημαία ἀναπετάννυται μόνον κατὰ τὰς Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἐπισήμους ἡμέρας. Νομίζομεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ᾤνῃ ἐκεῖ ἐπάνω ἀναπεπταμένη διαρκῶς, διότι ἡ ἀκρόπολις δὲν περιμένει ἐπισημότητα ἀπὸ τὰς ἡμέρας μας καὶ μάλιστα τὰς ἀπὸ τοῦ Παύλου καὶ μέχρι σήμερον.

*Αλλως δὲ διατί τάχα ἐπὶ τῶν φρουρίων καθ' ἑκάστην κυματίζει σημαία. Δὲν εἶναι ἡ ἀκρόπολις φρούριον δόξης μεστὸν δι' ἡμᾶς; Φρούραρχος αὐτοῦ εἶναι εἰσέτι ἡ Ἀθηνᾶ. Εἰς τὰ ἀνάκτορα ἡ σημαία δὲν λείπει ποτὲ ἐν ὄσῳ δὲν λείπει ὁ βασιλεὺς. Καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν δὲν λείπει ποτὲ εἰς βασιλεὺς, ὅστις ζῇ εἰς αἰῶνας αἰῶνων, ὁ βασιλεὺς τῆς τέχνης, ὁ λεγόμενος κάλλος.

Ἐπάνω ἡ σημαία, κ. Φιλήμων, καθ' ἡμέραν!

Μικροὺς ἑλληνοσκους, μὲ στολὴν εὐζώνου, εἶδομεν καὶ ἡμεῖς μερικὸς χθὲς μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὴν λεβεντιάν του ὁ μικρὸς Φίλιππος Δυμάερ. Οἱ μικροὶ οὗτοι εἶχον πολιορκήσει ἓνα ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς «Ἀκροπόλεως», τὸν κ. Μαυρογέννη, καὶ τοῦ ἐζήτουν νὰ τοὺς τρατάρη βίξ ὁ γ α λ ο, ἀλλ' οὗτος τοὺς εἶπεν ὅτι οἱ γαλακτοπῶλαι δὲν εἶχον τοιαῦτα, διότι τὰ ἔφαγαν ὅλα ὁ κ. Σπανδονῆς.

GRAND CONCERT LYRIQUE ΜΕΓΑΣ ΜΕΓΙΣΤΟΣ

ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΟΣ

Χορὸς ἀπόψε εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Grand Concert Lyrique τοῦ δημοφιλῆς **Μπέη**. Θὰ τοὺς ὑπερβῇ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦ δε καὶ, καθ' ὃ πληροφρορούμεθα, καὶ ὁ Μπέης πλέον θὰ σύρῃ ἀπόψε τὸν **σαουσανίκο**.

Αἱ **Πολωνίδες** του θὰ δώσουν καὶ θὰ πάρουν. Ἡ **μαρκησία** του θὰ λάμψῃ καὶ ἡ **Ζουανᾶ** του θὰ τὸ δείξῃ.

Ἐξ Ἀθηνῶν θὰ καταβῇ τὸ ἄνθος τῶν χορευτρίων καὶ ὡς χρυτῇ βροχῇ θὰ χυθῇ ἐκεῖ νεολαΐα ἀθηναϊκῇ.

Θὰ ᾄδειν τρέλλα, τρέλλα εἰς τοῦ **Μπέη** ἀπόψε ὅπου τόσῳ μαστορικῶς διευθύνει ὁ χοροδιδάσκαλος κ. Ἀθ. Παπαλίτσας χορταίνων καὶ ὁ ἴδιος χορὸν μὲ τὸ παραπάνω.

Θὰ ᾄδειν καὶ ὁ θαυμασιὸς κουτσός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ κάμμιαν ἀγόρευτη. Εἶναι ὁ Φὸν τοῦ Χοροῦ. Καὶ εἶναι θέαμα νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς πῶς τὰ καταφέρνη. Ὅλαις ἡ ντάμαις τοῦ Μπέη ἔμαθον νὰ κουτσαίνουν μαζὶ του. Ὡστε ἡ παροιμία «εἰ χωλῶ παροικήσεις ὑποσκάξῃς μαθήσεις» ἢ ἀπλούστερα: «Ὅποιος καθήσῃ μὲ κουτσό», μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μὲ τὴν «Ὅποιος χορέψῃ μὲ κουτσό θὰ μάθῃ νὰ κουτσαίνῃ.»

Καὶ ὁ παληκαρῆς Καρανάσος πιστεύομεν δὲν θὰ λείπῃ.

Προμηνύεται γλέντι ἀθάνατο.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, θὰ χορευθῇ ὁ ἐθνικὸς χορὸς, καὶ θὰ τὸν σύρουν διὰ νὰ τιμῇσιν τὰ πάτρια.

MIA SURPRISE

Ἀληθὲς surprise ἦτο δι' ἡμᾶς, ἐξεληθόντας τῶν φυλακῶν, μεταξὺ ἄλλων ἰδρυμάτων, δι' ὧν ἡ πόλις ἐκαλλωπίσθη ἡ ἐξωραίσθη, καὶ τὸ

GRAND CAFE-RESTAURANT DE LA VILLE

λαμπρόν, πολυτελές, καὶ εὐρυχωρότατον καὶ ὅλως παρισινὸν ἀρτισύστατον

ΚΑΦΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

κατὰ τὴν ἑδὸν Σταδίου, ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων μετ' αὐλῆς καὶ κήπου.

Τὸ **Καφεστιατόριον** τοῦτο, ὑπὸ διεύθυνσιν πεπειραμένην εἰς τὰ τοιαῦτα, κατηρτίσθη τέλειον εἰς τὸ εἶδός του, καὶ δύνανται νὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτὸ μετὰ θάρρους καὶ πεποιθήσεως οἱ πλέον ἰδιότροποι—Λούκοῦλλοι.

Τὰ συγχαρητήριά μας.

ΤΡΙΚΟΥΠΙΚΟΝ ΤΟ ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ

Εἰς ποίους θ' ἀπονειμῇ τὸ Ἄον βραβεῖον. Ἀνεκαλύφθησαν. — Ἐτοιμάζονται ἀποδοκιμασίαι.

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἐγνώσθη, ὅτι τέσσαρες νέοι ἐκ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» μετὰ δύο φοιτητῶν ἐκ Σμύρνης, καὶ ἄλλων τινῶν, θὰ διακοιμωθήσονται τὴν ἀντιπολίτευσιν διὰ στίχων συνταχθέντων ὑφ' ἐνὸς ποιητοῦ μέλους τοῦ ἀοράτου κομιτάτου. Θὰ ὑποκριθῶσι δὲ οἱ κύριοι οὗτοι τὸν κ. Δεληγιάννην, ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ τοὺς βουλευτὰς κ. κ. Λεβιδῆν, Χατζόπουλον, Παπαγιαννακόπουλον, Γεροκωστόπουλον κλπ. συζητούντας κατὰ τὴν ὑπόθεσιν Σπάρταλη. Τὰ ἐξοδα τῆς μεταμφίσεως κλπ. τοῖς προκατεβλήθησαν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ κομιτάτου. Τὸ βραβεῖον εἶναι ἀποφασισμένον ἀπὸ τοῦδε δι' αὐτούς.

Κακὴν ἐξελέξαντο ὑπόθεσιν καὶ ἀνοήτως ἐσπαρτάλησαν τὸ χρῆμα τῶν συμπολιτῶν μας διὰ τοιαύτην μασκράταν, τὴν ὁποίαν βεβαίως θέλει ἀποδοκιμάσει ὁ ἀληθὴς λαός. Ἡ Ἀστυνομία ἂς λάβῃ τὰ μέτρα τῆς.

ΕΝ ΧΡΗΣΙΜΩΤΑΤΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁ πολυκεῖρος καὶ πολυκοινωνήτος κ. Σαράντης Οἰκονόμου, οὗ γνωστὴ ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἱκανότης, ἔδρυσεν, κατὰ τὴν Ὁδὸν Ἀθηνῶν, ἀριθ. 99, καὶ παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, **ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΗΡΕΤΟΜΕΣΙΤΙΚΟΝ** κατὰ τὰ ἐν Εὐρώπῃ πρότυπα, — ὑποσχόμενος, ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, προμήθειαν ὑπαλλήλων, θαλαμηπόλων, ὑπηρετῶν, ὑπηρετριῶν, τροφῶν, ὡς καὶ οἰκοδιδασκάλων καὶ οἰκοδιδασκαλισσῶν πάσης ἐθνικότητος εἰς πάντα καταστηματαρχὴν καὶ οἰκογενειαρχὴν, ὅστις ἤθελε τιμῇσι αὐτὸν διὰ τῶν παραγγελιῶν του.

Διὰ πλείονος πληροφορίας ζητήσατε ἐκ τοῦ γραφείου τὴν ἐγκύκλιον ἣν ὁ κ. Σαράντης Οἰκονόμου ἐξέδωκε καὶ ἐν ἡ εὐγλωττῶς ἡμιλεῖ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς τιμιότητος τῶν ὑπαλλήλων, εἴτε ἐμπορικῶν εἴτε οἰκογενειακῶν καὶ τοῦ ὑπηρετικῶ πρῶτον ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὁ κ. Σαράντης δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ἐν τῇ κοινωφελείᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει, ἀρκεῖ νὰ τηρήσῃ τὴν ἣν ὑπόσεται τάξιν, ἀκριβεῖαν, ταχυτέταν καὶ εἰλικρίνειαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν συμφωνιῶν καὶ παραγγελιῶν αὐτοῦ.

Τὸ κατάστημά του συνῆστι, κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα, ὑπὸ τὴν ἐγχεῖσιν τῆς ἀστυνομίας.

Πόσοι δὲν ἔγειναν θύματα κακῶν ὑπαλλήλων, ὑπηρετῶν ἢ ὑπηρετριῶν, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἓνας Σαράντης νὰ τοὺς σώσῃ!

ΤΡΕΑΤΕ

ΧΑΒΙΑΡΙ ΜΑΥΡΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΝ

Πωλεῖται μὲ **ΔΟΚΙΜΗΝ**, εἰς τοῦ **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥ** τὸ παντοπωλεῖον, κείμενον κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου Μωραΐτου.

Πρώτην φοράν ἐκομίσθη εἰς Ἀθήνας τοιοῦτον πρώτης ποιότητος χαβιάρι, ἀγνόν, γλυκύτατον. Δοκιμάσατε καὶ ἔπειτα ν' ἀγοράσητε.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ **ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ ΤΟΥ** ἀξίζει τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὸ ὁποῖον οἱ κρασοπατέρες θ' ἀπονείμουν σήμερον.

ΚΟΝΙΑΚ ΚΑΝΤΖΑΣ

ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΜΠΑ

Εἶναι μία πρόδος τῆς ἑλληνικῆς οἰνοπνευματοποιίας αὐτὸ τὸ **ΚΟΝΙΑΚ**. Ἐχει γεῦσιν ἐξαιρετόν. ἄρωμα ὡραῖον καὶ εἶναι πεπτικώτατον. Εὐθηνότατον δὲ, ἀναλόγως τῆς ἀξίας του, καθίσταται προσιτὸν εἰς πάντα τὰ βαλάντια, καὶ ἤρχισε νὰ προτιμᾶται πολλῶν εὐρωπαϊκῶν, ἄτινα, ὡς ἐκ τοῦ υπερβολικοῦ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγομένων οἶνων καὶ οἰνοπνευμάτων τελωνειακοῦ δασμοῦ, μᾶς ἔρχονται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὐχὶ γνήσια. ἄλλα παραποιημένα. Ὁ πίνων τὸ κονιάκ τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Ἀνδρέα Καμπᾶ εἶναι βέβαιος ὅτι πίνει προῖον γνήσιον τῶν καλλιγευστῶν σταφυλῶν τῶν ὡραίων αὐτοῦ κτημάτων. Εἶναι ὅλος ὁ ἥλιος τῆς Ἀττικῆς εἰς αὐτὸ τὸ εὐεργετικὸν ποτὸν, οἱ δὲ ἱατροὶ τῆς πόλεώς μας τὸ συνιστῶσιν εἰς τοὺς ἐν ἀναρρώσει ἀσθενεῖς.